

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 536/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. K. pre namietané porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/6 GPt 61/13-11 z 24. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2013 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/6 GPt 61/13-11 z 24. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté oznámenie“), ktorým odložila opakovaný podnet sťažovateľa z 28. februára 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutému oznámeniu predchádzalo podanie trestného oznámenia sťažovateľom 26. septembra 2008 pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru podľa § 218 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktorého sa mala dopustiť P. K. tým, že 12. septembra 2008 v čase o 21.00 h znemožnila sťažovateľovi výmenou zámkov vstup do bytu, v ktorom mal v zmysle zmluvy uzavretej medzi nimi 19. mája 2008 prenajatú jednu z jej izieb. Uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V, obvodného oddelenia Policajného zboru Petržalka – stred ČVS: ORP-1068/ST-B5-2011 z 30. januára 2012 bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že uvádzaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod ani na postúpenie veci. Sťažnosť sťažovateľa prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V uznesením č. k. 4 Pv 664/09-78 z 24. februára 2012 ako nedôvodnú zamietol a podnet sťažovateľa prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave listom č. k. 1 KPt 524/10-37 z 10. apríla 2012 taktiež ako nedôvodný odložil.

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti (IV. ÚS 361/2011, I. ÚS 53/2014, I. ÚS 55/2014, II. ÚS 447/2014) zistil, že predmetná sťažnosť je pokračujúcou polemikou sťažovateľa s právnymi názormi nielen orgánov činných v trestnom konaní, ale aj Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktoré súbežne s nimi rozhodovali o žalobe sťažovateľa *„o neplatnosť výpovede nájmu časti bytu“*. *V tejto súvislosti poznamenáva, že v čase vybavenia opakovaného podnetu sťažovateľa generálnou prokuratúrou už bolo zo strany krajského súdu rozsudkom č. k. 14 Co 239/2011-201 z 26. marca 2013 rozhodnuté o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku prvostupňového súdu č. k. 11 C 174/08-163 zo 16. marca 2011, pričom tieto rozsudky boli predmetom ústavného prieskumu vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 53/2014.*

Sťažovateľ svoju sťažnosť okrem iného odôvodňuje tým, že:

«Orgány činné v trestnom konaní a generálny prokurátor dospeli k názoru, že výpoveď z nájomnej zmluvy bola zákonná, čo ich viedlo k záveru, že skutok ako bol vymedzený v uznesení o začatí trestného stíhania nie je trestným činom. Orgány činné v trestnom konaní v odôvodnení rozhodnutia o zastavení trestného stíhania a generálny prokurátor v napádanom prípise žiadnym odkazom na príslušné ustanovenia občianskeho práva hmotného nevysvetlili pojem zákonnosť výpovede a ani neuviedli dostatočne určito a zrozumiteľne, čo treba chápať pod zákonnosťou výpovede nájomnej zmluvy z hľadiska občianskeho práva hmotného ako predbežnej otázky trestného konania. Táto skutočnosť spôsobuje zmätočnosť ich rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť...

Záveru orgánov činných v trestnom konaní a generálneho prokurátora o akomsi silnejšom práve vlastníckom vo vzťahu k skutku z 12. 09. 2008 sú z ústavného hľadiska vzhľadom na čl. 20 ods. 3 ústavy a zásadu „male enim iure nostro uni non debemus“ neudržateľné...

Záveru orgánov činných v trestnom konaní a generálneho prokurátora, že nájomný vzťah zo zmluvy medzi p. K. a sťažovateľom uzatvorenej 19. 05. 2008 nepožíva právnu ochranu podľa § 685 a nasl. ust. Občianskeho zákonníka je záverom neopodstatneným a z ústavného hľadiska neudržateľným...

Orgány činné v trestnom konaní na základe chybných právnych záverov o predbežnej otázke, na posúdenie objektívnej stránky prečinov podľa § 194, § 218 a 345 TZ nezohľadnili skutočnosť, že sťažovateľ podal v zákonnej lehote po doručení výpovede nájomnej zmluvy na príslušný súd žalobu o neplatnosť výpovede nájomnej zmluvy... V tomto smere občianskoprávne konanie nebolo právoplatne ukončené, preto z ústavného hľadiska požiadavky na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní je odvolávka na neprávoplatné rozhodnutie v občianskoprávnom konaní odvolávkou neudržateľnou... orgány činné v trestnom konaní... sa... pri rozhodovaní o predbežnej otázke trestného konania vo vzťahu k platnosti, respektíve k účinnosti výpovede nájomnej zmluvy dostatočne nevysporiadali...

Z obsahu vybavenia opakovaného podnetu sťažovateľa... vyplýva, že príslušní policajti sa vôbec a to viac ako dva roky postupom súladným s trestným poriadkom, nezaoberali trestným oznámením sťažovateľa zo dňa 26. 9. 2008, i keď zo záverov generálnej prokuratúry vyplýva, že už samotné oznámenie bolo dostatočným podkladom na začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku...

Konštatovanie generálneho prokurátora v napádanom prípise, že nezistil pochybenie a porušenie zákona teda nie je správne a prispieva k zbytočným prieťahom v konaní. Dvojročné nekonanie vo veci trestného oznámenia a tri úkony v trestnej veci za dobu ďalších 18 mesiacov, nemožno podľa sťažovateľa označiť za zákonný postup v zmysle zásad Trestného poriadku.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby o jeho veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, rozhodnutím – prípisom IV/6 GPt 61/13-11 zo dňa 24. 06. 2013 v časti vybavenia opakovaného podnetu sťažovateľa vo veci skutku z 12. 09. 2008, o ktorom orgány činné v trestnom konaní konali a rozhodli pod ČVS: ORP-1068/ST-B5-2011 na základe trestného oznámenia sťažovateľa zo dňa 26. 09. 2008, porušila základné právo P. K. na inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozhodnutie – prípis Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky IV/6 GPt 61/13-11 zo dňa 24. 06. 2013 v časti odloženia opakovaného podnetu sťažovateľa týkajúcej sa skutku z 12. 09. 2008, o ktorom orgány činné v trestnom konaní konali a rozhodli pod ČVS: ORP-1068/ST-B5-2011 zrušuje.

3. Generálnej prokuratúre prikazuje bez porušovania základných práv sťažovateľa znovu konať a rozhodnúť o opakovanom podnete sťažovateľa vo veci skutku z 12. 09. 2008, o ktorom orgány činné v trestnom konaní konali a rozhodli pod ČVS: ORP-1068/ST-B5-2011.

4. P. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000 euro (dvetisíc), ktoré mu je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky povinné zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Kancelárii Ústavného súdu ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia P. K. v sume 200 €.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa ods. 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 109/05).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru oznámením generálnej prokuratúry č. k. IV/6 GPt 61/13-11 z 24. júna 2013, ktorým odložila jeho opakovaný podnet z 28. februára 2013 vo veci ním podaného trestného oznámenia.

1. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia, ako aj právo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie sú súčasťou základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, I. ÚS 141/2013, I. ÚS 29/2014 a iné). To znamená, že

sťažovateľ nemá ústavou (ale ani dohovorom, pozn.) zaručené právo, aby na podklade ním podaného trestného oznámenia bolo vznesené obvinenie proti konkrétnej osobe, a toto právo nemožno odvodiť ani z niektorého z ďalších ústavou garantovaných práv. Sťažovateľovi z jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, zákonným spôsobom zaoberali (III. ÚS 261/05). Inými slovami, súčasťou tohto práva nie je právo, aby príslušné orgány prokuratúry podnetu, resp. opakovanému podnetu sťažovateľa vyhoveľi (m. m. napr. I. ÚS 40/01, I. ÚS 38/02, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09).

Napriek tomu, že predmetná judikatúra je sťažovateľovi známa (I. ÚS 252/2010, IV. ÚS 718/2013, IV. ÚS 269/2014), svojimi argumentmi týkajúcimi sa konkrétnych zmluvných dojednaní, inštitútov občianskeho práva hmotného, kvalifikácie trestných činov, kompetencií jednotlivých orgánov činných v trestnom konaní, ako aj obsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy sa opätovne snaží presvedčiť ústavný súd o tom, že jedine ním (t. j. sťažovateľom) podávaný výklad na vec sa vzťahujúcich všeobecne záväzných právnych predpisov je správny a jeho sťažnosť je dôvodná.

V pripojenom napadnutom oznámení zastupujúci prokurátor generálnej prokuratúry okrem iného uviedol:

„Na podklade preskúmania príslušných spisových materiálov považujem vyššie citované rozhodnutia – uznesenie povereného príslušníka OR PZ Bratislava V, OO PZ; Petržalka – stred č. ORP-1068/ST-B5-2011 zo dňa 30. 01. 2012 o zastavení trestného stíhania podľa § 215 odsek 1 písm. b) Trestného poriadku a uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 4 Pv 664/09-78 zo dna 24. 02. 2012 o zamietnutí Vašej sťažnosti podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku za zákonné a opodstatnené, pričom sa s nimi stotožňujem a v podrobnostiach poukazujem na argumentáciu, obsiahnutú v odôvodnení týchto rozhodnutí (uznesení), ktoré Vám boli doručené.

Taktiež sa stotožňujem so spôsobom vybavenia Vášho podnetu zo dňa 21. 03. 2012 Krajskou prokuratúrou Bratislava a v tom zmysle s príslušnou argumentáciou prokurátora

Krajskej prokuratúry Bratislava, pojatou v upovedomení Vašej osoby pod sp. zn. 1 KPt 524/10-37 zo dňa 10. 04. 2012.

Vykonanými vyšetrovacími úkonmi v rámci prípravného konania v danej trestnej veci bol zistený skutkový stav veci v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 2 odsek 10 Trestného poriadku, pričom nimi produkovanými dôkazmi, po ich vyhodnotení jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 odsek 12 Trestného poriadku), nebolo preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu – prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 odsek 1 Trestného zákona zo strany... P. K., a to predovšetkým subjektívnej stránky citovaného trestného činu (prečinu).

Taktiež nebolo preukázané, ohľadne skutku zo dňa 12. 09. 2008, naplnenie zákonných znakov žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona.

V predmetnej veci (pre skutok, ktorý bol predmetom trestného stíhania pod ČVS: ORP-1068/ST-B5-2011) sa jedná nie o vzťah trestnoprávny, ale výlučne o občianskoprávny vzťah, riešenie (a vyriešenie) ktorého je možné jedine občianskoprávnou cestou (v konaní o občianskoprávných veciach) a nie cestou trestnoprávnou (v trestnom konaní).

S poukazom na horeuvedené skutočnosti, keďže v postupe a rozhodnutiach... som nezistil pochybenie a ani porušenie zákona, majúce vplyv na samotné meritórne vybavenie veci, ktoré považujem za zákonné a správne, Váš opakovaný podnet zo dňa 28. 02. 2013 bez prijatia opatrení, vo vzťahu k predmetnej trestnej veci a k jej meritórnemu ukončeniu, ako nedôvodný odkladám.“

Podľa názoru ústavného súdu generálna prokuratúra vybavila opakovaný podnet sťažovateľa v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), a preto jeho odloženie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým oznámením generálnej prokuratúry a základným právom sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by zakladala reálne možnosť rozhodnúť o jeho porušení po prípadnom prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie. Takýto príčinný vzťah totiž nemôže založiť sama osebe skutočnosť, že príslušná prokuratúra podnetu podanému podľa zákona o prokuratúre

nevyhovela podľa predstáv jeho pisateľa (I. ÚS 38/02). Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol aj sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým oznámením generálnej prokuratúry. Keďže vzhľadom na obsah označených práv je sťažovateľovi známe (napr. III. ÚS 87/05, IV. ÚS 718/2013, IV. ÚS 269/2014 a iné) aj iné odôvodnenie takéhoto rozhodnutia ústavného súdu, nebolo v danom prípade potrebné toto duplicitne citovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014